

Τηλεγραφήματα καινούργια
πού έρχονται με τόση φούργια.

ΤΟΥΛΩΝ, τριάντα του μηνός.— Πέντ' έξη μόνον ζούνε,
κι' εκείνοι καθώς φαίνεται εις την κοιλιά πονούνε.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.— Ακούστηκε προχθές μιὰ όμιλία,
πώς ή χολέρα έφθουσε και εις τη Μασσαλία.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— Μέγας πάταγος εις την Βουλήν των Λόρδων,
γιατ' ήλθε ένας βουλευτής όπου βρωμούσε σκόρδον.

ΑΥΤΟΘΙ.— Ράντα γαλλική τριάκοντα κι' έπτά,
και μόλυβδος Έλληνικός όκτώ και όγδω λεπτά.

ΜΑΓΧΕΣΤΕΡ.— Μέσ' 'στά αίματα ό Γόρδων μας έβάφη,
κι' ή «Τζεριδέϊ Χαβουδισ» τὰ έναντία γράφει.
'Ο «Τάϊμς» την άντέκρουσε, κι' εκείνη σιωπαίνει,
πολύ σπουδαία φαίνονται... να 'δοϋμε τί θα γένη.

ΜΑΔΡΙΤΗ.— Τὰ κατάφεραν μου φαίνεται πολύ ζαβά,
Γαλλία, Κίνα, χηρήματα...

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ

Περικλέτος Φασουλής,
'Ο καθέννας σεβνταλής.

Π.— Καλώς τον!...

Φ.— Καλώς ώρισες.

Π.— Ξέρεις κανένα νέο;

Φ.— Κανένα δέν μου φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν σπουδαίον.

Π.— Αλήθεια πὼς τὰ πήγαμε μετὴν έφημερίδα;

Φ.— Σὺ πὼς τὰ πήγες να δωτῆς... εγὼ λεπτὸ δέν εἶδα.

Π.— Εγὼ τὰ πήγα σαν θεός... πούλησι τρεῖς χιλιάδες.

Φ.— Λοιπὸν οἰκονομήθηκες καλά ἀπὸ παράδες.

Γιὰ πές μ' αλήθεια, μερικὸ εγὼ σ' αὐτὰ δέν έχω,

κι' έτσι λοιπὸν 'στά κουτουροῦ γιὰ τὸν ΡΩΜΗΟ θὰ τρέχω;

Π.— Μὴ βιάζεσαι, βρὲ ἀδελφέ, 'στὸ τέλος θὰ τὰ βροϋμε.

Φ.— Στὸ τέλος, μὰ τοῖς μετρητοῖς...

Π.— Ὡς πρὸς αὐτὸ θὰ 'δοϋμε.

Τώρα λοιπὸν ἄς έλθουμε 'στὸ θέμα τῆς ἡμέρας.

Φ.— Αλήθεια πές μου τί φρονεῖς ἐσὺ περὶ χολέρας;

Π.— Κάτι νομίζω πὼς φρονῶ, ἐσὺ φρονεῖς καθόλου!

Φ.— Τί να φρονήσω... ἄστηνε να πᾶ κατὰ διαβόλου.

Π.— Βρὲ τί διαβόλου, ποῦρχεται εις τὴν Ἀθήνα ἴσα
και θὰ τὴν έχουμε θαρρῶ...

Φ.— Ψυχὴ μου 'στά Πατήσα!

Καὶ μέσο δέν εὑρίσκεται κανένα σωτηρίας;

Π.— Αλήθεια τί ἀκούεται και περὶ έφεδρείας;

γιατὶ σαν κάποιος τὰ προχθές μ' έπήρε ἀπὸ 'πίσω,

και εἶπα ένα όγδω φοραῖς με τρόπο να γυρίσω,

μὰ πάλι τὸ μετάνοιωσα και τῶκοφα κουμποῦρι...

Ποῦ διαβόλο 'ξεφύτρωσε και τοῦτο τὸ ἄγγουρι!

Φ.— Ελύσσαξαν οἱ ἄτιμοι μετὴς έπιστρατείας!...

Φαντάσου πάλι ντράβαλα, φαντάσου φασαρίες,

φαντάσου ἀκροβολισμούς, στρατόπεδα, τρεχάλα,
και ὕστερα 'στά φέμματα να σοῦλθη καμμιά μπάλα.

Π.— Μὴ μου τὰ λές, βρὲ Φασουλῆ, γιατί με ἀπελπίζεις.

Φ.— Μὰ 'στὸ θεὸ σου, Περικλῆ, γιὰ πές μου τί νομίζεις;

θαχουμε πάλι πόλεμο; γιατί τὰ βλέπω σκούρα;

κι' έπειτα τούτη τοῦ στρατοῦ ή ἀνακατοσοῦρα,

ἐκείνα τᾶσφαιρα πυρά, αὐταῖς ή ψευτομάχαις

δέν θα ξεσπάσουνε, θαρρεῖς, και 'στῆς 'δικαῖς μας ὀάχαις;

Μωρὲ θα γίνη πόλεμος, αὐτὰ δέν εἶν' ἀστεῖα.

Π.— Ελύσσαξαν οἱ ἄτιμοι μετὴν έπιστρατεία.

'Αν και εγὼ σε βεβαιῶ πὼς δέν θα λάβω μέρος,

μὰ ήθελα να τῶξερα γιὰ νᾶφευγα έγκαίρως.

Φ.— Μὰ πὼς σοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ!... πολέμους να γυρεύουν,

ἐνθ χολέρας σήμερα παντοῦ περιοδεῦουν.

Μιὰ σκέψη πρέπει νᾶχουμε και νύχτα και ήμέρα,

τὸ πὼς να πολεμήσουμε μονάχα τὴν χολέρα.

Π.— Αλήθεια τί ἀκούεται και γιὰ τὴν λαϊμητόμο;

γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι, θαρρῶ, 'στὸ δρόμο.

Φ.— Ακούς ἐκεῖ ὁ ἀνθρωπος τὸν ἀνθρωπο να σφάζη,

ἐνός να κόβουν τὸν λαιμὸ κι' ἄλλοι να κάνουν χάζι.

Κι' ὕστερα λένε μερικοὶ ὁ κόσμος πὼς προκόβει,

κι' όμως ὁ μπόγιας τριγυρνᾶ και ὄλο πετσοκόβει.

Π.— Κόφτο και σύ, βρὲ Φασουλῆ, και πάμε παρακάτω,

γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δέν θὰ να βροϋμε πάτο.

Φ.— Κανένα νέο ἔμαθες και γιὰ τὸν βασιλῆά μας;

Π.— Ἄς το κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὴ βροϋμε τὸν μπελῆά μας,

μὴ μας στριμώξουνε κι' ἔμας χωρὶς καμμιᾶν αἰτία,

γιατὶ πολλοὶ 'παλάδωσαν μετὴ δημοκρατία.

Φ.— Κι' ἀφοῦ πολὺ τὰ πράγματα κατήνησαν σπουδαία,

δέν λέμε δὰ και τίποτα γιὰ τὴν ΜΕΓΑΛ' ΙΔΕΑ;

Τί γίνεται τὸ ζήτημα, μωρὲ, τοῦ Πατριάρχῃ;

'Ετέλειωσε, δέν 'τέλειωσε, ὑπάρχει, δέν ὑπάρχει;

Π.— Μωρὲ γιατί σκοτίζεσαι και σύ με τοὺς παππάδες;

Φ.— Αλήθεια δέν μοιράζουμε ἐκείνους τοὺς παράδες;

Π.— Καλὰ πὸς μου τὸ 'θύμησες γιὰ να σοῦ τοὺς μετρήσω...

'Όρσε λοιπὸν και ἀπὸ 'μπρός, ὄρσε και ἀπὸ 'πίσω.

Λάβε ὀλίγα μετρητὰ κι' ἀμέτρητα καμπόσα,

Και πάλι ξαναπέρασε να λάβῃς ἄλλα τόσα.

Δελτίον χρηματιστικόν,

εις ἄκρον ἀπελπιστικόν.

Τὰ Λαύρια εὑρίσκονται εις έκπτωσιν μεγάλην

ή Κωπαῖς εις ταραχήν και εις ἀνεμοζάλην,

αἱ μετοχαὶ τῶν Τραπεζῶν και τοῦ σιδηροδρόμου

ῥίχνονται σαν παληόχαρτα καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

'Εν γένει ὄλα τὰ χαρτῖα ἐξέπεσαν 'στὸ κράτος,

και μοναχὰ τῆς ΤΡΑΠΟΥΛΑΣ ὑψώθησαν ἐσχάτως.

'Εχάθη ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀλοτελῶς ή λίρα,

και ποῦ και ποῦ ἀκούεται τοῦ Γκραδαρίτη λύρα.

Τὰ φράγκα και τὰ δίφραγκα ζητοῦνται με μανίαν

και ἴσως διακόψωσι και τὴν συγκοινωνίαν.

'Η ἄμαξαις τῶν μεσιτῶν πωλοῦνται ὄσο τύχη,

και εἶναι ἀκριβώτεροι οἱ ἔδικοὶ μας στίχοι.

Ξεπέφτουν τὰ κεφάλαια, φεραινουν τὰ κεφάλια,

κι' ἐν γένει εὑρισκόμεθα σε συμφοραῖς και χάλζα.

'Ιδοῦ και τὰ νεώτερα...

Ταῦτα και μὴ χειρότερα.